

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára

Felélő szerkesztő:

Laptulajdonos és kiadó:

Kéziratokat nem adunk vissza.

Egész évre . . . . . S K
Fél évre 4
Negyed évre 2
Egyes szám ára 20 fillér.

OSZESZLY M. VICTOR.

BALKÁNYI ERNŐ.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Baika városi Erőkönyvtáraképcséhsében Alsólendván.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A nyílterő sora egy korona.

Márczius 15.

A tavasz első fuvallata zsong végig a magyar tájakon s nyomában felszendül a föld, kivirulnak a szívek. Leleges ifjak, borongó öregek zászlós csapatokban vonulnak végig az utcákon és ünneplésre állanak meg ott, ahol a szabadságharc emléke, akár akarátóbb, akár sirenlik emelkedik az ég felé. Márczius 15-ike van és ezen a napon föl-viharzik a szívekben a dicsőséges emlék, a melyet részint a történelem lapjából olvastunk, részint magunk is átélünk. Ezen a napon van 60-ik évfordulója annak a nagy cselekménynek, hogy a magyar nép a maga akaratából, az Isten szabad ege alatt döntött a maga sorsa fölött és kijelölte jövő fejlődésének útját.

Ezen a napon új utakra tért át a magyar nemzet, és ezeken az utakon kell haladnia az idők végtelenéig, mert ez az ut az életé és az igazsága. Sok vér folyt el közvetlenül 1848 márczius 15-ike után, sok vér, — de ez szentté avatta ezt a napot, mert a szabadság, egyenlőség és testvériség gyönyörű hármas eszméje a szabadságharcban ömlött piros vérben születte meg. Ha nem ez a vér századokra megteremkenyítette a magyar nép lelkét, amely 1848 óta fogékonyra lett a népeknek minden nagy és új eszméje iránt. Fogékonyra tette ezt a népet a szabadságharc mindama evolúciókra, amelyekkel sikerrel kell keresztelnem minden nagyra hivatott nemzetnek.

Nincsen megállás a nemzetek életében, mert az élet a folytonos fejlődés és átalakulás folyamata, és mindenütt nehéz küzdelmekkel jár ez a folyamat.

A magyar nép hivatottságát és erejébe vetett hitet jelenti az, hogy minél több esztendő választja el a márcziusi napoktól, annál nagyobb kegyelettel illi meg márczius ldusát, annál viharosabban lánghol fel szívében a jogszerzés és szabadságszeretetére. A lefolyt hatvan esztendő alatt igen sokszor megtörtént, hogy a kormány és a hatalom rossz szemmel nézte márczius 15-ikének ünneplését, nem egyszer fegyveres erő próbálta megakadályozni a hazafiakat abban, hogy eleget tegyenek a nemzeti érzés magasztos követelésének, de bármit tettek is, a magyar nép mindig ünnepelet ezen a napon és ha más nem, ifjonti diákok ülték meg lelkes külsőségek közepette ezt a nagy napot, de velük voltak szíveikben az öregek is. Istennek hála, elmúltak ezek az idők, ma bizvást, nyilvánosan ünnepelet minden magyar ember, sőt maohalnap ott fogunk tartani, hogy annak lesz oka tartani a következőknéktől, aki márczius 15-ikét nem illi meg. Nincs messze az idő, amidőn márczius 15-ike, mint nemzeti ünnep, törvénykönyvünkbe lesz iktatva.

Szerte az ország városaiban esztendőről esztendőre szaporodnak a szabadságharc és Kossuth Lajos szobrai. Mindenütt van egy, a nagy időkre emlékeztető hely, ahol szobor nincs, ott egy közös sír van,

melyben csatában elvesztett hőnvedek fekszenek az ellenséggel együtt és ide vontuk ki a magyar nép, hogy lerója lelkes kegyeletének adóját azok iránt, akik véruket áldozták a jövő eszméjéért.

Menjettek, vonuljatok lelkes fia a jelenek, merítetek új erőt a hősök sírjából és emlékezéséből, mert még nem vagyunk túl minden harcban, minden viszályban. Sok kívánsága van még a magyar nemzetnek, a melyeket el is fogunk érni, ha fokozódó lelkesedéssel üljük meg ezt a nagy napot. Gondoljunk ilyenkor arra, hogy jöhet idő, jöhet alkalom, amikor szükségé lesz a magyar nemzetnek arra, hogy megint úgy harcoljon, mint 1848-ban. Ebben a tudatban üljük meg ünnepünket!

Munkáslakások Alsólendván.

Mint már egy ízben mi is említettük, a kormány legutóbb a munkáslakások ügyében a többek között — megkereste megnyén törvényhatóságát is. Még nem tudni, vajjon a törvényhatóság mely városokra, illetve nagyközségekre névess tartja szükségesnek munkáslakások építését, de annyi bizonyos, hogy ezekből a munkáslakásokból Alsólendván is elkelle néhány. Alsólendván tudvalegővő úgy áll a dolog, hogy egy-egy kétszobás lakást egyáltalán nem, vagy csak olyan horribilis áron lehet bérelni, amely szinte pótállanul áll a hasonvörösök lakbére között.

Szerelmünk tavaszán.

— Emmusnak. —

Szerelmünk tavaszát éljük mindketten,
Mienk a mosoly, a fény, az illat;
Százszorta szebben világnékünk a róza,
Sokkal vigabban dalol a kis madár.

Szeptelmek, álmok mind valóra váva —
Mídon karoltvén jómunka egy boldogan;
S leletünk, mintek lengés tündérfolyot:
Néha egy-egy felkő gyorsan átsuhan.

És ha szemeidnél rém tekintesz,
S esőnká nyujod édes, bíró ajkadat:
Csodás világban érzem magam véled,
Hová bennünk szerelmünk fölragad.

Szerelmünk tavaszát éljük mindketten,
Szívem remény virágjával van tele. —
Oh csak le ne tarolja aztán öket
A családias hervasztó fagyos szelet!

(Kómárváros.)

HARTL LAJOS.

Márczius álom.

A kopár hegyormokról, a lankás hegyoldalokról elisztilt már a hó, tel apó ülténeken az utolsó nyoma. Zöld a mező, szép smaragd-színű. És az erdei tisztásokon, a ritkás fa közlül kédugja kíváncsi fejekejét a szende kisibolya. A golyó-hír pedig nyílik halomszára, szinte sárgul tele a rét, nagy örömré a datösszajú menyecskeknek s a nótás leányoknak. A pástorok furulyája újra

megszólt az élet fakasztó, rügyeket bontó langyos tavaszi szellő messzire elviszi édes-bús hangját.

P—én, az Alföld egyik városkájában nagyban készülték márczius idusának megünneplésére. A város lakossága szinmagyar kuruc, szelbái jussából nem engedő.

A kora esti órákban gyülekeztek az emberek a fellobogózott függetlenségi pártkörben; a megterengedés szobában, mely a kör helyiségeül szolgál, ember ember hátán szorongott. A barnaképi, kékmámbler, naposított árok magyarok várták az ünneplé megkezdését. A kör élönke, a fekete szakállas tiszteletes, megköszönte törőit és belezdelt a mondkájába. A vértelen szabadságharcról, az örökké emlékeztetes márczius 15-éről beszélt; a magyar nemzet húsverőjéről, a feltámadásról. Az emberek figyelele, lelkesülve haligáltak, szemük fénylett és megértettek a tiszteletes szavát. . . . Az asztalfőn ülő ósz rektor: Dalmady Péter, az egykori honvédtiszt a visszamélekezés nyomán mintegy meglevedően látta maga előtt a multat. Eszébe jutott minden: a harcok, a háborúk, a nemzet szabadságáért vívott küzdelmek. Láában zsbongást érzett, mintha mozdult volna az a golyó, amit Kápolnánál kapott. És amikor a tiszteletes ur a nevéit is megemlítette, Dalmady kiesvedett, melankolikusan két szemében csodálatos tűr égett s a pillán rezgő könnyesem eltakarta, elfodte előle a jelen s kezelete visszatért a csodás időkbe, a háborúk, a csaták világába. . . .

Azután még több szónoklat, szavaltat következett és az öregebek gazdák is elmondottak egy-

egy epizódot, amik többnyire a márcziusi eseményekről voltak összefüggésben.

Dalmady Péter csak hallgatott, hisz nem volt mit beszélnie, néha-néha kocintott a szomszédával s felénezt a Kossuth-képre; lázas, torró tekintete többet mondott minden beszédnél.

Sokajk voltak együtt, ürültek a poharak s mindnyájan jól érezték magukat; az ellenségek összebátarkoztak, a haragosak kibékültek, mert a egy napon a magyar legalább mindig úgy mutatja, mintha összetartana.

A késcsöre járta az idő, mikor az öreg rektor látogatott. Csendes, bájos márcziusi est volt, a csillagok különös tenyén usztak, az ég felhőlen volt, s a nagy idők tanja a jövőről ábrándozott. A sejtelmek tavasz, a puha, lágy, és az élet csirjagt magában foglaló tavaszi szei erőtlósága mámorosá tette. Szíve fiatalos hével dobogott, járása friss lett, csak a lábában az a golyó okozott neki fájdalmat.

Hazatért, de nem fekdült le azonnal, furcsa gondolata támadt; kutatni kezdett a leveles lábában. Megsárgult íráskok, elmosódott, fénytelen arcképek közl megtalálta a nagy kincset, a tépett zászló-foszlányt. Kezébe vette, megköszölte, megsimogatta s oly sokszor mondogatta:

Édes mindenségem, legkedvesebb emlékem!

Morfondirozott magában s úgyszólván észre sem vette, hogy régtől már az éjtel. Egészen egyedül volt, a lámpa kiegétt, lefedték, de még mindig kezében volt a zászló foszlány. Elaludt.

Csak a szabályos, nagyon halk lélekvét vétele volt hallható.

Aki a saját házában és ama kedvező körülmény közt el, hogy nincs kiszolgáltatva a házúrnak önkényének, az nem tudja, hogy Alsólendván átlag magasabbak a lakberek a zalaegerszegi és nagykanizsainál, s hogy mekkora fáradsággal, utjánjárásal és milyen eszevesztett licitációval tud a szegényebb néposztály lakáshoz jutni.

És ha még megfelelő volna az a lakás! A munkásosztály, amelynek nincs módjában a fűtőn lakni, egyszerűen leszurul az alacsony utcákba, ahol kap ugyan lakást, de ott is csak vagy nagyon borsos árért, vagy a saját egészsége árán. Az alsóbb utcai lakások többnyire egészségtelenek, nedvesek, piszkosak, valóságos melegágyai a nyavalyáknak, — de hát ki törődik olyankor a nyavalyákkal, mikor a végős keserűség kergeti az embert?

Igen tanulságos volna statisztikailag kimutatni, hogy az alsóbb utcákban, ahol egy-két-három ujonnan épített lakás kivételével a többiek majdnem mind nedvesek, mennyivel jobban burjánzik a különféle betegség, mint a város egészségesebb fekvésű részében. Hát azt hiszem, ha úgy valaki kimutatni ezt nekünk, egyáltalán el sem hinnénk, pedig hát magunk is elégszer meggyőződhetünk annak lehetőségéről.

A szegényebb néposztály lakhelye kutyában néz ki némely ur istállójánál. Kívétlen tapasztalatból tudom, hogy a falakon ujnyi vastag a nedvesség-okozta saletrom, a butorokon a penész, a könyvhákon a füst Egy hajlékba 6—8 ember is be van préselve, akár a hering a hordőba, és szinte csodaszámba megy, hogy ilyen viszonyok között, ragályos megbetegedések alkalmával nagyobb pusztítást nem végez a halál.

Munkáslakások felállításra nálunk tehát nemcsak jölet, hanem közegészségi szempontból is kívánatos. Városunk alsóbbrendű utcáinak egészségtelen fekvése egyenesen szükségessé teszi, hogy lehetőleg javítsunk a lakásvizonyokon, ami legkönyebben azáltal volna keresztülvihető, ha a hatóság is belefolyna a dologba. Belefolyna még pedig akként, hogy a szegényebb néposz-

tályt oltó és jó lakásokhoz juttatná és ezáltal megszüntetné az ugynevezett közös lakásokat, ahol a városi közegészségügyi megcsufolásával valóságilag egymás hátán laknak az emberek.

A kormány — ugylászik — komolyan foglalkozik a munkáslakások kérdésével. Ez az időpont éppen alkalmas arra, hogy észrevetéseket magunkat. Szeretjük hinni, hogy városunk mozgató erői nem fognak elfelejkezni a szegényebb néposztályról és a munkáslakások kérelmezésével igyekeznek lenni a munkásosztály válláról azt a nagy terhet, amit a mérégdrága lakberek már évek óta réá raknak

Szent Március.

Irta: Hegedűs Elek, zalabagonyai tanító.

Nagy ünnepünk van ma! Igazi ünnepünk!
Lelkünk lángszavaddá áldozni siessünk!
Áldozunk a multnak, a dicső emlékeknek...

Hazám ifjúsága!
Ünnepi ruhába!
Áldozni menjete!

Kegyedetlessé, szabadság ünnepé!
Március szent napja, szabadság feje:
Magyar dicsőségünk s multnak szent emléke;
Nemzeti életünk
S forrón érző lelkünk
Örök büszkesége.

Szent, dicső Március, te tündököl csillag,
Te adtál életet s lelket a magyarnak;
Te vertél fel minket tepsedő álmlukból,
Adtál bátorságot,
Felköltve hazánkat
Szolga rabságából.

Oh, te nagy Március! Szabadság hajnala!
Te voltál és te vagy nemzetünk csillaga.
Te ébresztetted fel, te adtál életet, —
Szent szabadság napja,
Nem felejtünk soha,
Oh áld meg lelkünket!

Álmodott nagy, fenséges dolgokról, az álomvilág aró tündérékí elviték szépeletét a jövőbe. A csapongó gondolatok rópiútek a misztikus, csodás álomvilágba...

Arca nyugodt volt, vonásai derültek.

... Megint újra március idusa volt. Fialat, életerős ifjúnak érezte magát. A tavaszi szellő forróvá tette a vert és erőse az akaratot. A magyart újból megvilágalták az idegek. A nemzet talpra állt, egy két embertől az utolsó. A kórka vácsleése divatba jött és sokan, nagyon sokan ácsorogtak a nagy templom előtt. A harangok örömteli hangon hirdették, hogy ünnep van: a nemzet föltámadása. Betört az ellenség, a rossz szomszéd, a mostoha testvér, aki mindig a magyarrá lenni a fogát. A nép gyülekezett: urak, parasztok egyaránt. Eljártak a toborzó, sereg seregére nőtt és a deli leventék örömmel indultak a harcra...

...Áruló nem akadt a házában, mindenki gyűlölte az ellent. A puha, a munkával nem foglalkozó kéz megszorongtató a kergést, a munkában eldurvultat, csodálatos öszzetartás uralgott mindenütt.

...Magyar vezényszavak, magyar zászlók! Idegen, gyűlölt idegen szó nem okoz disharmóniát. A hadsereg nyomul előre, eleinte vészihérek hallatszanak, de csak eleinte. Az ellenséget a határig utzték... a határig.

... Minden városban zúgtak, kongtak a harangok: koronázás volt.
A nemzet győzött, a bitor ellenség elbukott, a vert hadak szanaszét riennéltek.

Büszke nézeli, deli magyar a koronázási dombon meglette a vágásokat. Eszményi szép volt, férfias, olyan, mint az Árpádok nemzetségeiből valók... Nemzeti színű zászlók mindenhol, diadalmi öröm az arcokon... Egy ősz férfi a néphez beszél: a szabadságszeretete hirdeti a szaballsít is boldogok, senkinek sincs panasa. A Turai-madár magasan száll az égen és szárnyait védelgőleg terjeszti ki a három halom s a négy folyam fölött.

Az öreg herjed árca földöntúli boldogságot áruít el, az öröm könnyei végigfolytak hosszú óst szakállán s kezében göröcsön szorongatta a tepszt zászló-foszlyt.

A nap már pirkadat az ég peremén, de ő még mindig aludt és álmodott.

Hajnalodott, az utca népesedett: Dalmady Péter fölbredt, zsemeit megdörzsölte, kezében volt most is a zászló-foszly s felálamban, féb-ébredlenteben még az alma hatása alatt állott. Erős lépések hangzottak, halottas léptek, s mintha a zene akkordjait is hallotta volna; tekintett, a katonák vonultak gyakorlatra.

— Habt acht! Recht schaut! — hangzottak a vezényszavak s a „Gottterhalté” erősen futta a katona banda...

Féjéhez kapta, zsemeit újból megdörzsölte, mert már tudta, hogy nem álmodik. A valót, a szolgátságot, az osztrák jármót látta.

Az öreg honvéd álma: a független, önálló Magyarország, csak álom volt, olyan, amiről március 15-én minden magyar szívesen álmodik, — de csak álmodik!...

A fillokszerák.

Sokat írtunk már a fillokszeráról. Arról a borzasztó börtorról, amelyik a szoló pusztításával egész vidékek népett tette tönkre. Most is a fillokszeráról írunk, de nem arról a láthatatlan apró kis féregről, amely a szoló elnedvést szivja ki, hanem azokról a fillokszerákról, amelyek ott élnek először a társadalom testén, ennek vétet szilopolyozva.

Nagyon elszaporodott a fillokszerának az emberi fajtája.

A régi jó időkben ugyszólván a pénzüsrásokra szorítottok, ma már az emberi ész ravasz fondorlatai egész osztályt teremtettek meg ennek az elődi népek.

A pénzüsrás is pusztít most-ist. Azonban részint a törvény szakaszai, részint a könyveben hozzáférhető hitel meggyérítette a vérszopó elődiéknél ezt a fajtaját.

Ma más alakban vetik rá magukat a könyven hívó népre. A jóakarát álarca alatt férköznek trózza, mint százfélé árunk agynökei, vagy mint oltó pénzközvetítők. Az ígéretek, a feltételek rendkívül csábító. Apró havi részletek, avagy oleo percent, — s a könyven hívó magyar egy-kettőre lépve megy, aláírunkja a nevést — ott is a csapdában.

Alsólendván is, vidékén is estek már többen ezeknek a fillokszeráknak áldozatát. Különféle ipari cikkel, főképpen pedig gazdasági gépekkel írték olyan csalásokat, hogy a szegény, könnyen hívó magyarnak majdnem egész vagyonát föleszerte a vásár. A kerítők rendszerint ügyes emberek, akik nemcsak ahhoz értenek, hogy a rossz portékát a kiszemelt áldozat nyakába szózzák, hanem az egész „gseftet” olyan ügyesen kötik meg, az áldozatot a paragrafusok, a föltételek, megkötések olyan kitételével kötik össze, hogy a bíróság bizony elmarasztalja az áldozatot, ha perre kerül a dolog. A pórt pedig gyakori. Mert az íly vásárok föltételei csak létszatosan előnyösek, valójában pedig esztelenül terhesek.

Ékeppen vannak a pénzügynökök oltó hitelével is. Lehet, a százalék oltó, de a követtetés díja, az írka-írka, a bélyeg, meg mit tudom én mi, annyira felszöketteti a százalékokat, hogy az oltó kölcsön valódi uszora-számba megy.

Az elajta csalafintóságok pedig annál veszedelmesebbek, mert a magyar nép nem igen ismeri. Elég a szép szó, a látszóatos csabító ajánlat, már beleeragad a kivettelt hálóba. Mert a dolog melyére nem hatol s ekeppen föl nem fogja, hogy a csabító ígéretek és föltételek álarca alatt valójában csuf, verszívó becsapás rejlik.

Meg kellene hát rendszabályozni ezeket a fillokszerákat, akik szalagos szivart füstölnek, könnyen, ur módon élnek, mert a pénzt könnyű szerrel szoptják ki a népből. Azonban a törvény szakaszai sohasem lehetnek oly erős védő eszközök, mint a népek fölvilágosítása. Ez a fölvilágosítás pedig annál könnyebben keresztülvihető, mert alig van falu, ahol into példaképpen egy-két áldozat ne volna. Főként a felmerülő eseket kellene azoknak kiaknázniok, akik a néppel érintkeznek. Emellett rá kellene mutatniok arra, hogy a fillokszerája, napidíja, megbízók polgári haszná bizon csak a megrendelő vagy kölcsönkötő zsebéből ely, hogy kikerüljön s ez az üzlet mindenestre nagyban drágítja.

Védekezünk hát az elődi halus. A védelem sokkal könnyebb, mint a szőlőpusztító fillokszerája ellen, már azért is, mert eszemberek fölvilágosításáról és meggyőzőséről van szó.

Helyi képeslapok új felvételekben, díszes kiállításban Balkányi Ernőnél.

— A muzeumban. *Fiu*: (egy krókodit simogatva) Nézze éspájn, milyen rettentő szép krókogyélus!

Ápa: Hozzá ne nyujj! Rettentő fene állat!
Fiu: De be van balzsamozva!
Ápa: Sose lehet tanulni... Hátha rosszul balzsamozták be!

— **„Az amolyan nók”** Minap hagyta el a sajátót Notari szerzőcs családmi regénye, a nagy feltűnést keltett „Quelle Signore” magyar fordításban „Az amolyan nók” címen. Szerzője e művében mesze kezzei világti béle a társadalom hazugságainak és bűnének a sötétjébe. Megkapóan igaz és reális képek vonulnak föl e regényben, mely egy prostitált nő naplója alakjában valóban művészi érzékek festi a mi társadalmunk gyötört sebekét, éles szavakkal boncolja mindama tüneteket, melyek ezreknek Notari regénye a maga egészében a szentődök iránti részének felkiáltása azon környezet ellen, mely e szerencsétlenki romlása jutásért felelős. Tehát a társadalomhoz mézet és könyv minden kijelentés, melynek hatásossága kedvéért a maga nyers leplezetlenségükben tárja fel az emberi dokumentumokat. Oly kiemelélen ez a leplezetlenség, hogy a merészrebb irodalmi termékek épben nem priderivalja fogadó Oltársországnak és szemérem elleni kihágás miatt sajtópör indult meg szerzője ellen. Ez azonban finnyás rehabilitációval végződött, mert szakértők kimutatták, hogy amilyen kiemelélen mutatta be Notari könyve a társadalom erkölcsi festőjét, annora világos a célja: megvéstet, méltatlankodást impimálni e bűnök iránt. „Az amolyan nók” gondos művészi fordítás közlésének visszaadja az eredelmény összes szépségét. A csinosan kiállított könyv ára 2 kor. Kapható minden könyveskereskedésben, vagy a kiadónál Sachs Frigyes Budapest, VI., Andrássy-út 37.

Szerkesztői üzenetek.

A. E. tanító. Versed bevált, de alkalmi cikkedet két köböl nem közöltem. Egyik ok az, hogy március 15-ikéről már két hetet ezelőtt gondoskodtam, a másik ok pedig az, hogy nem vagyok politikai lap, a cikkekben meg bemegye a voltunk vonatkozás. Próbálkozzai meg tárcával. Szeressétek!

Letenyéi. Először tanuja meg tisztességesen a betűvetés és csak a z utáni kritizáljon másokat.

365.908. tk. sz.

Arverési hirdetmény kivonata.

Az alsólendvai kir. járásbíróshoz mint tízi hatóság közlőre teszi, hogy az Alsólendvai-Videki Takarékpénztár végrehajtandó Beck József (Máté) végrehajtást szenvedő elleni 300 korona tökéltvetés és jár. iránti végrehajtási ügyében az alsólendvai kir. bíróshoz területen levő: 1. I. sorsz. 24. hrsz. (kert a betelekekben) felvett és Beck József (Máté) nevén álló egész ingatlanra 453 kor.; 2. Az ottani 549. sz. tjkéiben A. 4. I. sorsz. 439. hrsz. (szántó a vöröspataiban) és a 2. sorsz. 484. hrsz. (szántó ugyannót) alatt felvett és teleknyóvívleg egy jószágtestet képező és Beck József (nős Molnár Mariával) nevén álló egész ingatlanra 119 korona; 3. Az ottani 20. sz. tjkéiben A. 4. I. sorsz. 23. hrsz. (ház, udvar és kert) alatt felvett ingatlanból B. 12. alatt ugyanannak nevén álló 1/2-ed rész jutaléka 710 korona 50 fillér; 4. Az ottani 722. sz. tjkéiben A. 4. I. sorsz. 428. 20. hrsz. (szántó és erdő a Dobronaki dűlőben) alatt felvett ingatlanból B. 1. alatt Beck József nevén álló 1/2-ed rész jutaléka 17 kor. adóalapon ezennel megállapítandó kikéltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok

az 1908. március 27. napján d. e. 10 órákor Páka községházánál tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikéltási áról alul is elfogadják adatni.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok adóalapon való 10⁰ /-át készpénzben vagy az 1881. évi LX. tc. 42. §-ában meghatározott árfolyammal számított és az 1881. évi 3333. sz. a Kelt I. M. rend. I. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban kikéltött kezéhez letenni.

A kir. bíróshoz teleknyóvívi hatósága.

Alsólendván, 1907. évi febr. hó 1025-én.

Csiszar, kir. albiró.

Eladó ház.

Alsólendván, a Baross-utca 140. számú ház szabad kézből eladó. Bővebb felvilágosítással Károlyi János szolgál.

Gazdák figyelmébe!

A Mútrágya Értékesítő Szövetkezet Budapestén

helyi raktára és képviselvével

Pollák Lázár céget bízta meg.

Superfoszfát

Tomasalok

Szőlőtrágya compositó

mindenkor kapható.

Fr. Kaiser-fele

bregenzi (Vorarlberg) köhöges elleni cukorkák,

kaphatók alulított gyógyszerárban. Ki ezen köhöges elleni cukorkák figyelmében nem veszi, voltaképpen a saját egészsége ellen. — A Kaiser-fele

„Mell-Caramella” cukorkák

foyóval, orvossal kipróbált és ajánlott szer a köhöges, hurut és gegerkedelset — 5245 dbb koszonóbbizonyítellen. — 5245 ványokkal igazolja a szer hathatóságát. Ezen kitűnő gyógyhatású cukorkáknak csomagja 20 és 40 fillér, adagja 80 fillér.

Kapható:

FUSS F. NÁNDOR gyógyszerár Alsólendván.

GRAMOFONOK

és gramofon-lemezek leg-olcsóbb beszerzési forrása

MAYER ÖDÖN

órás és ékszerész üzletében Alsólendván.

Képviselője: ODEON COLUMBIA FAVORIT lemezeknek

— Lemezek mindkét oldalon bejártsva. — Kis lemez K 2-40 Nagy lemez K 5—

Legújabb felvételek állandóan raktáron, például

Varázskeringő, Budapest éjjel

stb. — Vidékre műsor bérmentve. Óra- és gramofonjavítás jutányos áron.

Alsólendvai képeslapjaink

művészi kivitelben sokféle felvételben

már megérkeztek.

Olcsó áron kaphatók

Balkányi Ernő könyv- és papírkereskedésében.

Az „alsólendvai önk. tüzőoltó-egylet” 1907. évi zárszámadása.

PÉNZTÁRI FORGALOM.

BEVÉTELEK	Korona		KIADÁS	Korona	
	fill.	fill.		fill.	fill.
Az 1906. évi pénztári maradvány	779	31	Szolgá fizetése és cipő átalány	112	—
Pártoló tagsági díjakból	492	—	1907-ben érkezett szerelt	41	47
Az „Alsólendvai Takarékpénztár” adománya	120	—	Kölcson törlesztés	230	—
Az „Alsólendvai-Videki Takarékpénztár” adománya	40	—	Másoló gépet	64	80
Alsólendva nagyközség segélye	100	—	Posta- és vasuti szállítási díjak	14	22
Dr. Chikló Sándor adománya	50	—	Lófogati jutalmidíjak	69	—
Pollák Lázár adománya	50	—	Bognár-, Kovács-, lakatos-, bádogos- és sziggyártó munka	66	60
Dr. Laubhaimer Oszkár adománya egy minimaxra	20	—	Szerék biztosítására	62	48
Pollák Emil adománya	10	—	Nyomda számára	18	40
Bái jövedelméből	77	59	A vármegyei tüzoltó szövetségnek tagsági díj	12	10
Magdalénics Antal adománya	4	—	Az országos tüzoltó szövetségnek tag biztosítás	7	10
Beteti kamat	32	39	Szerlat-tisztítástér	—	85
			Tereven — a teli előadásokhoz	3	—
			Rédicsi előjáráságnak ajánlott level	—	35
			Összesen	1182	67
			Egyenleg, mint pénztári maradvány	592	62
	1775	29			
				1775	29

MÉRLEG.

VAGYON	Kor.	fill.
Készpénzben és betetekekben	502	62
Tagsági díj hátrélek	19	—
Lejárni tárgyuk értéke	7706	34
Rédicsi előjáráságtól követelés	25	—
	8363	96
TEHER		
Az „Alsólendvai Takarékpénztár”-tól felvett kölcsönösszeg	2600	—
Tiszta vagyon	5763	96

Kelt Alsólendván, 1907. dec. 31-én.

Wortman Ármitt egyfői pénztáros.

Ezen számadást a vonatkozó okmányok alapján megvizsgáltuk, s azt minden tételében helyesnek találtuk.

Alsólendva, 1908. március 9-én.
A SZÁMVIZSGÁLÓ BIZOTTSÁG: Kiss Denes

Matyasovszky Vince

Arnstein Benó

Nyomatott Balkányi Ernő könyvnyomdájában Alsólendván.